

ပန်းသိမ့်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကြည်ကြည်နူးနူးတို့နှစ်ဦး

ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်သော

ကောင်မလေးတစ်ယောက်

ရှိသည်။ ။

သူ့အချစ်ကို ကျွန်တော်က

အကြွင်းမဲ့စွာ ယုံကြည်မိသည်။ ။

သို့သော် ...

သူ့အတ္တကို ကျွန်တော်

ကြောက်သည်။ ။

သူ့မာနကို ကျွန်တော်

လန့်သည်။ ။

ပြင်းထန်လွန်းသော

သူ့အချစ်ကို

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်

အမြဲတမ်း သေချာနေတာကတော့

ကျွန်တော်သူ့ကို
အဲဒီကောင်မလေးကို
အသက်လောက် မြတ်နိုးနေမိခြင်းပါ။

နိုင်မိုးတင့်

အင်မတန် မာနကြီးသော
ကျွန်မ နှလုံးသားမှာ
စစ်မှန်သော
အချစ်တစ်ခု
ကိန်းအောင်းလာသောအခါ
ထိုအချစ်နှင့် မာနသည်
ရင်ထဲမှာ အားပြိုင်လာ၏။
ချစ်သူအပေါ်
နှုံးညှံသိမ်မွေ့စွာ
အရှုံးပေး လိုက်လျောဖို့ ထက်
အသာစီးရလိုစိတ် ...

သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးလိုစိတ်ကသာ
ပြင်းပြင်းပြပြ ရှိနေတော့သည်။ ။
ရင်ထဲက အချစ်ကြောင့် မရှုံးချင်ပါ။
ထိုအရှုံးကို မာနက
ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်

အချောလေး(မရွှေချော)

"ကိုမိုး ... ဖုန်းလာနေပါတယ်" ဟု ပိစိက အခန်းတံခါးကို လက်နှင့်
ခေါက်လျက် သတင်းပေး၏။

အခန်းတံခါးကို စွတ်ခနဲ စွတ်ခနဲ ဖွင့်ပြီး ဝင်မလာဖို့ နှင့် အခန်းပြင်
ကနေ အသံပြုဖို့ ကို သူ မနည်း သင်ပေးထားရပါသည်။ ။ ပိစိက ငယ်လွ
န်း၍ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းမာချင်သည်။ ။ ပြောစကား နားမထောင်ချင်။ ခု
တော့လည်း သည် မှာ နေတာ ခြောက်လကျော်ပြီဖြစ်၍ မေမေနှင့်
သူ့အကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်း သိလာကာ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးလာ၏။

"ကိုမိုး ... ဖုန်းလာနေတယ်"

"အေး ... ငါကြားတယ် ... ရပြီ"

ပိစိ ပြေးဆင်းသွားသံကို မကြိုက်လှသလို သူဖြစ်မိ၏။ အပေါ်ထပ်

က ပါကေးခင်းထားသဖြင့် ပိစီ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားလျှင် အသံထွက်ချင်သည်။ သူနှင့် မေမေက အိမ်ကို လျှာထိုးခင်းလျှင် ခင်း၊ မခင်းလျှင် ပါကေးခင်း၊ ကြွေပြားခင်းထားလျှင် မနေတတ်ပါ။ အောက်ထပ်က ကြွေပြား ခင်းထားတာမို့ ဖိနပ်စီးပြီး နေရပါသည်။

"ဟယ်လို"

နိုင်မိုးက အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို ကောက်ယူ ထူးလိုက်၏။ ဆံလည်ခုံကို လှည့်ကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

"နိုင်မိုးလား ... ငါ့ပါ ... သန့်စင်"

"ဪ ... အေး ... ပြော"

"ပြောရမှာ က မင်း ... မင်း ငါ့ဆီ ညက ဖုန်းခေါ်တယ်"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆို ... ဘာကိစ္စ"

"ညက မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ"

လိုရင်းကိစ္စကို မပြောသေးဘဲ နိုင်မိုးက အစ်မေးလိုက်၏။

"အောင်မာ ... မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ငါသိပါတယ် သန့်စင်ရာ ... မင်း ဟိုကောင်မလေးဆီ သွားနေတာ မဟုတ်လား။ ငါ သတင်းရပါတယ်။ ညည မင်း ဟိုကောင်မလေးအိမ်ကို ရှိုးအပြည့်နဲ့ သွားသွားနေတယ် ဆိုတော့"

နိုင်မိုးက ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ရထားသော သတင်း ဖွင့်ဟ ကလိလိုက်၏။

"ဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ"

သန့်စင်က ခပ်တည်တည် တုံ့ပြန်၏။ ရှက်ရမ်း ရမ်းချင်သည် ။ နိုင်မိုး ရယ်လိုက်သည် ။

"မင်းကလည်း ကွာ ဒေါသချည်းပဲ၊ ငါက စတာပါ ဘယ်လိုလဲ အိုကေ နေပြီလား"

နိုင်မိုး မေးခွန်းကို သန့်စင်က မဖြေပါ။

"မိုးကြီး ... မင်း လိုရင်းကိုပြော"

"အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ပြောမှာ ပါ"

နိုင်မိုးက သန့်စင်ကို မစတော့ပါ။

"ငါ... ဒီညနေ ခရီးသွားရမယ်။ မင်း ဒီညနေ ငါ့ဆေးခန်းကို ခဏထိုင်ပေးပါကွာ။ တစ်ညတည်းပဲ မနက်ဖြန် နေ့လယ်ဆို ငါ ပြန်ရောက်ပြီ"

"ရပါတယ်"

သန့်စင်က ချက်ချင်း လိုလားစွာ လက်ခံ၏။

"ငါက ဘာများ လဲလို့ "

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အဲဒါပဲ ပြောချင်တာပါ"

"ကောင်းပြီလေ ငါလာထိုင်ပေးမယ် ... မင်းအမေကို မင်းမှာ ခဲ့လေညနေငါးနာရီ မဟုတ်လား"

"အင်း"

နိုင်မိုး အကူအညီ တောင်းတာကို သန့်စင်က မငြင်းပါ။ သည် လောကီကလေးကို မကူညီနိုင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ နိုင်မိုးက နယ်ဘက်မှာ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ထားတာရှိတာမို့ တစ်လတစ်ခါ သ

ည် လိုပဲ သွားနေကျပါ။

"ဒီနေ့ မင်း ကုမ္ပဏီ ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အလုပ်မဆင်းရတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဘက်ဆို မင်းက မင်းကောင်မလေးအိမ် သွားနေရတယ်ဆိုတော့ ငါကအားနာလို့ ပါ"

"ရပါတယ် ... မင်းကို အဲဒီကိစ္စတွေ ငါတစ်ရက် ရင်ဖွင့်ဦးမယ်ကွာ"

"လုပ်ပါ ... ငါကလည်း နားထောင်ချင်ပါတယ်"

"ငါ အစအဆုံး ပြောပြမယ်"

"အိုကေ ... ငါမင်းကို ညစာကျွေးမယ်။ စားရင်း သောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့"

"ဟာကွာ ... မင်း မဟုတ်သေးဘူး"

သန့်စင် မကျေမနပ် ညည်းလိုက်တာကို နိုင်မိုး ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ပါ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်းက ငါ့ကို ညပိုင်းကလေးပဲ ခေါ်နေတော့"

"ဪ ... ဒါလား"

သည် တစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မိ၏။

ဟုတ်သားပဲ သူကလည်း သူပါပဲ။

သန့်စင် ကောင်မလေးက မနက်ပိုင်းဆို အ လုပ်သွား၊ ညပိုင်းမှာ ပြန်ရောက်တာ။ သူတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ချိန်ကလေးက ရှားရှားပါးပါး။ ကိုယ်က ဒါကို တမင် နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်ရပြီ။

"ဆောရီး ... ဆောရီး ... ငါမစဉ်းစားမိလို့ ပါကွာ။ နေ့လယ်စာစားရင်း ပြောကြတာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား"

"အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ"

နိုင်မိုးနှင့် သန့်စင် အပေးအယူ တည့်သွား၏။

"ဒါဆို ဖုန်းချတော့မယ်။ မင်းညနေ ဆေးခန်း လာထိုင်ပေးမှာ ငါ မေ့မေ့ကို မှာ ခဲ့မယ်။ အခုလောလောဆယ် ငါကားကို စစ်ဆေးမလို့ ကွာ"

"ဖိုးဇော် မရှိဘူးလား"

သန့်စင်က မေးလာ၏။

"ရှိပါ့ ... မင်း ဖိုးဇော်က တော်တော် အားကိုး စိတ်ချရတာကိုး လုပ်လိုက်ရင် တလွဲကြီးပဲ"

"မင်း ... ဖိုးဇော်ကို ခေါ်သွားမှာ မဟုတ်လား"

"အင်း ... ခါတိုင်းလည်း သူပါနေကျပဲ"

"မဆိုးပါဘူး မင်းအတွက် လိုအပ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ တလွဲတချော် လုပ်တတ်တာ ပြောတတ်တာ ရယ်စရာပေါ့ကွာ မဟုတ်ဘူး လား"

"မင်းဘကြီး ရယ်စရာပါလား ဒီကောင် တစ်ခါတစ်ခါ တော်တော် ဒုက္ခပေးတာကွ"

သန့်စင်က ရယ်နိုင်ပေမဲ့ သူမရယ်နိုင်။

ဖိုးဇော်အကြောင်းကို သူ အသိဆုံးပါ။

"ဒါပဲကွာ ... မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်"

"အေး"

နိုင်မိုးက ဖုန်းချပြီးသောအခါ ဖိုးဇော် ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ ဆိုတာ ပြတင်းပေါက်က သွားရပ်ကြည့်သည်။ ။

ကားကို ရှေ့ဖုံးရော နောက်ဖုံးရော ဖွင့်ထားပြီးလုပ်တော့ လုပ်နေတာပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ နိုင်မိုး စိတ်မချပါ။ အခန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ဆင်းလာခဲ့၏။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ မေမေနှင့်အတူ အန်တီထား တွေ့ရ၏။ သူလှမ်းကြည့်ပြီး အနားလျှောက်သွားကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"အန်တီထား ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ကြာပြီလေ ... သားက ဆင်းမှ မလာပဲ"

မေမေက 'သား ထိုင်လေ'ဟု သူ့ကိုဆို၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

မေမေတို့ ရှေ့မှာ သူခဏ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"အန်တီထား ရောက်နေတာ မသိဘူး"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ ... ကားက ပို့ပြီး ပြန်သွားတာလေ"

"ဪ"

မေမေနှင့်အန်တီထားက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးမှာ ရတနာဆိုင် ဖွင့်ထားကြတာမို့ အရမ်းခင်သည် ။ သည် နေ့ ဈေးပိတ်ရက်မို့ အန်တီထား လာလည်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ပြန်ရင် သား လိုက်ပို့မယ်လေ"

မအားသော်လည်း အလိုက်သင့်တော့ ပြောရပါသည်။ ။

"ရတယ်သားရဲ့ ... မေမေတို့ ဘုရားသွားကြမယ်။ ဦးလေးမော်နဲ့ ပဲ

သွားလိုက်မယ်၊ ဘုရားကအပြန် သား အန်တီထားကို မေမေပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မေမေတို့ က သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ရှိပြီးသား ဆိုတော့ နိုင်မိုးအတွက် အဆင်ပြေသွား၏။

"သား ... မောင်မိုး"

"ဗျာ"

"အိမ်ဘက် မလာတာ ကြာပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မအားလို့ ပါ အန်တီ"

အန်တီထားက သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်သည် ။

"သမီးက မေးနေသေးတယ်"

နိုင်မိုး ဖွဖွပြီး၏။

သူ့အပေါ် အမြဲတမ်း နားလည်သော သံယောဇဉ် ကြီးသော လေးပွင့်ကို စိတ်ထဲက တွေးမိသွား၏။

ခင်လေးပွင့်နှင့် မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီ။

"လေးပွင့်ကို ပြောပေးပါ အန်တီထား ... ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ဒီညနေတော့ ခရီး သွားစရာ ရှိနေသေးတယ်"

"အေးပါကွယ် ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

မေမေနှင့် အန်တီထားက သိပ်ခင်လွန်းတော့ သူ့ကို လေးပွင့်နှင့် လက်ထပ်စေချင်သည် ။

သူကလည်း ဒါကို ခါးခါးသီးသီး မငြင်းမိပါ။

ငြင်းစရာလည်း မလို။ လေးပွင့်က အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းမလေးပဲ မဟုတ်လား။

လေးပွင့်ဘက်ကလည်း ငြင်းသံ မကြားရပါ။

နိုင်မိုးကို ခေါင်းညိတ် လက်ခံမည့် သဘောရှိပါသည် ။

တရားဝင် စေ့စပ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ မေမေနှင့် အန်တီထား ရော သူနှင့် လေးပွင့်ပါ လောလောဆယ် အခုကိစ္စကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံ ပြီးသားလို ရှိနေခဲ့၏။

"အန်တီထား ... သား ဖိုးဇော်ကို တစ်ချက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။
ဒီကောင် ဘာတွေ လုပ်နေလဲ မသိဘူး"

သူက ခွင့်တောင်းပြီး မေမေတို့ အနားက ထွက်လာခဲ့၏။

"ဖိုးဇော် ... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ"

သူ ဖိုးဇော် ဘေးနား ရောက်သွား၏။

ဖိုးဇော်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်အားပဲ ကားခေါင်းထဲကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာနှင့် ...

သူ့ကိုယ်သူ ဝပ်ရှော့ဆရာလိုလို မက်ကဲနစ်(စ)လိုလို စတိုင်က အပြည့် ...

"ဟိတ်... ဖိုးဇော်"

"ဗျာ"

ပခုံးပုတ်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်လာ၏။

"ကဲ ... ဘာတွေ စစ်ဆေးပြီးပြီလဲ"

"အားလုံး အိုကေ ... ရယ်ဒီပဲ"

"သေချာရဲ့ လား"

"သေချာတာပေါ့ဗျာ ကိုမိုးကလည်း "

"မင်း အာမခံတယ်နော်"

နိုင်မိုးစကားကို ဖိုးဇော် လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်၏။

"ဟာ အာမ မခံနိုင်ဘူးဗျ။ ဒီကားက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော် ကိုမိုးပြောတာ အားလုံး လုပ်ပြီးပြီ။ ဘရိတ်ဆီ အင်ဂျင်ဝိုင် ရေ၊ ဘက်ထရီ၊ အားလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီ။ တာယာ ... တာယာကို လေထိုးရမယ် အဲဒါ တစ်ခုပဲ"

"အေး ... ကောင်းတယ်"

"ဒီကား မပြောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တောင် အာမမခံနိုင်ဘူး တော်ကြာနေ ခေါင်းကိုက်ချင် ကိုက်လာမှာ "

"သိပါတယ်ကွာ ... မင်း အကြောင်းပြချက်တွေ"

နိုင်မိုးက ဖိုးဇော် စစ်ဆေးထားတာ စိတ်မချပဲ သေချာ ပြန်ကြည့်၏။
ဖိုးဇော်က နိုင်မိုးကို ...

"ကျွန်တော် ကား ရေဆေးတွေ့မယ်" ဟု ခွင့်တောင်း၏။

"အင်း"

နိုင်မိုး ခေါင်းညိတ်ပြခိုက်မှာ ခြံတံခါးဝရှိ ခေါင်းလောင်းက မြည်လာ၏။ ဖိုးဇော်က ပြေးကြည့်သည် ။ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာသည် ။

"ကိုမိုးနိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ တဲ့ "

"ဘယ်သူလဲ"

"မသိဘူး"

ဖြေပုံက ကြည့်ပါဦး ... ဘေးထွက်နေလွန်းရာ မကျဘူးလား။ သူနှင့်
မဆိုင်သလိုလို။

"ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ သွားမေးလိုက်"

နိုင်မိုး မျက်ခုံးရှုံ့ကာ ပြောမိ၏။

"မဟုတ်ဘူး ကိုမိုးနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်တဲ့ "

"ဘာတွေလဲကွာ"

ဖိုးဇော်ကို ထားခဲ့ပြီး သူ့ခြံဝကို လျှောက်လာမိ၏။ ခြံတံခါးကို အသာ
အယာ ကြည့်မိသောအခါ ထက်အောက်ဆင်တူ အပြာရောင် ဝတ်ထား
သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။ တစ်နေရာရာက ဝန်ထမ်း
ဖြစ်ပုံပါပဲ၊ လက်ထဲမှာ ငွေရောင်စက္ကူဘူး တစ်ခုနှင့်

"အစ်ကိုက ကိုနိုင်မိုးလား ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါလေး လာပို့တာပါ"

"အဲဒါ ဘာလဲ မသိဘူး"

နိုင်မိုး နားမလည်စွာ မေးမိ၏။

"အစ်ကိုအတွက်ပါ"

"ဗျာ"

"ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က ထူးထူးခြားခြား အစီအစဉ်လေးတွေ လုပ်တယ်လေ။ အခု အစီအစဉ်က သူငယ်ချင်းတွေ အတွက် အမှတ်တရပေါ့ ဆိုင်ကဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းကို ပေးချင်တဲ့ သူဆီ အရောက် တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးတာပါ။ အစ်ကို့သူငယ်ချင်းက ပို့ပေးတာပါ။ အစ်ကို့အတွက် အမှတ်တရပေါ့"

နိုင်မိုးက သဘောပေါက် သွားပြီမို့ လက်ခံယူလိုက်၏။

ထင်လိုက်တာက ခင်လေးပွင့်လား၊ သန့်စင်လား၊ ဒါမှ မဟုတ်တခြား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လောက်လား။

ငွေရောင် ပက်ကင်ဘူးပေါ်က နာမည်သည် နိုင်မိုးကို အံ့အားသင့်စေပါသည် ။

"မရွှေချော"

သူ့အသံထွက် ရေရွတ်မိပါသည် ။

လိပ်စာကလည်း နိုင်မိုးတို့ နေသော လမ်းပါပဲ၊ အိမ်နံပါတ်က တစ်ဆယ်။ မရွှေချော ဘေးမှာ ဝိုက်ကွင်းနှင့် 'အချောလေး'ဟု ရေးထားသေးသည် ။

"ဟာ ... မှားနေပြီ။ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ"

နိုင်မိုး ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ပြီး ပြန်ပေးမိ၏။

"အစ်ကိုက ကိုနိုင်မိုး မဟုတ်လား"

ချာတိတ်က ဇေဇေဝါ ပြန်မေး၏။

"နာမည်နဲ့ လိပ်စာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မရွှေချော ဆိုတာ မသိဘူးဗျာ။ မှားနေပြီ ထင်တယ်"

"မမှားပါဘူး မှန်မှာ ပါ"

"သူ့ဆီပဲ ပြန်ပို့လိုက်ပါ"

နိုင်မိုးစကားကို ချာတိတ်က ခေါင်းကုတ်သည်။ ။

"ယူထားလိုက်ပါ အစ်ကိုရာ တစ်လမ်းတည်းပဲဗျာ၊ နောက်မှ အစ်ကို မေးမြန်း ကြည့်လိုက် ရတာပဲ ..."

ချာတိတ်ကလေးက သူ့တာဝန်သူ ကျေချင်သည် ။ လိပ်စာမှန် အရောက်ပို့ပေးရမှာ သူ့အလုပ် မဟုတ်လား။

"ကူညီပါ အစ်ကိုရာ ... အစ်ကို မေးကြည့်ပြီး မှားနေတော့လည်း ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့။ အစ်ကိုအသိ နေမှာ ပါ။ အစ်ကို မေ့နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့"

နိုင်မိုး မတတ်သာပဲ နှုတ်ပိတ် လက်ခံလိုက်ရသည် ။ အမည်နှင့် လိပ်စာက မှန်နေသည် မဟုတ်လား။

"အင်းလေ ... ယူထားလိုက်မယ်"

အိမ်အရောက် လာပို့ပေးရသော ချာတိတ်ကို အားနာစိတ်နှင့် အတင်းကြီး မငြင်းချင်တော့ပါ။

ချာတိတ်က ဝမ်းသာအားရ လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုး ယူသွား၏။ နိုင်မိုးက ငွေရောင်ပက်ကင်ဘူးကို နားမလည်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိသေး၏။

မရွေ့ချောတဲ့ ။

အချောလေးတဲ့ ။

ဘယ်သူများ ပါလိမ့်

သူလုံးဝ မသိတာတော့ သေချာသည်။ ။

သည် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ကို ပို့လိုက်တာလည်း မှန်ပါသည်။ ။
သူ့ကို ပေးတာပါပဲ။

သည် လမ်းထဲမှာ သည် အိမ်မှာ နိုင်မိုးဆိုတာ ကိုယ်ပဲရှိသည်။ ။ နောက်တစ်ယောက်မှ မရှိတာ မလွဲနိုင်ပါ။

ဘာလို့ များ သူ့ကို ခုလို အမှတ်တရ လက်ဆောင် ပေးရတာလဲ။ နားမလည်။ စဉ်းစားလို့ မရ။

သူ ကုသပေးဖူးသော လူတစ်ယောက်ယောက် များ လား။ အဲဒီလိုဆိုလည်း ဒေါက်တာနိုင်မိုးဟု ထိပ်မှာ ရေးသင့်သည်။ ။

ခေါင်းရှုပ် စဉ်းစားမနေဘဲ အိမ်နံပါတ် တစ်ဆယ်ကို သွားမေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဖိုးဇော် ကားရေဆေးနေသည့် နေရာကို ပြန်လျှောက် လာပြီး ငွေရောင် စက္ကူဘူးကို ခုံပေါ်တင်ထားလိုက်၏။

ထိုဘူးကို ဖွင့်ဖောက်ကြည့်ဖို့ ဆန္ဒမရှိပါ။ မေးမြန်းပြီး ပြန်ပေးဖို့ ပဲတွေးထား၏။

ဖိုးဇော်က ကားရေဆေးနေပြီမို့ ရေစဉ်မှာ စိုးပြီး ဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီပြာပြာကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် ခေါက်တင်လိုက်၏။

"ရပါတယ် ကိုမိုးရာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နေပါ ရတယ်"

ဖိုးဇော် တားပေမဲ့ သူက ကားနား ရောက်သွားပြီး ရေပိုက်ကို ယူလိုက်၏။

သူ ကားဆေးနေခိုက်မှာ ဖိုးဇော် ရုတ်ခနဲ မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွား
တာကို သတိမထားလိုက်မိပေ။

ခဏကြာတော့ ဖိုးဇော် ပြန်ရောက်လာသည် ။

"ဖိုးဇော်"

"ဗျာ"

ခေါ်လိုက်တုန်းကတော့ မေးကြည့်ဖို့ ပါပဲ၊ သို့ပေမဲ့ မေးသင့် မမေးသ
င့် ပြန်ချင့်ချိန်ရပါသည် ။

ဖိုးဇော်က ဟိုသည် လျှောက်ပြောလျှင် အခက်။ မမေးတာကမှ ပို
ကောင်းမလား။

"ဘာလဲ အစ်ကို ... ခေါ်ပြီး ဘာမှ မပြောဘူး"

"မင်းနာမည်က ခေါ်လို့ ကောင်းလို့ "

ဖိုးဇော်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွား၏။

"ကိုမိုး တစ်ခုခု မေးမလို့ ပါ။ သိပါတယ်"

သည် ကောင် ဒါမျိုးကျတော့ လှစ်နေအောင် ပါးပြန်ရော၊ ထူသည့်
နေရာတွေသာ သုံးမရအောင် ထူတာ။

"အေး ... မေးမလို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအာဖာမှာ စိုးလို့ "

"ဒီလမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အသိ မရှိပါဘူးဗျာ"

"အိမ်မှာ ပြောတာ ... မေမေ့ရှေ့ လျှောက်ပြောမှာ စိုးလို့ "

"မပြောပါဘူး"

"သေချာတယ်နော်"

နိုင်မိုး ခပ်တည်တည် ကတိတောင်း၏။

"သေချာပါတယ်ဗျာ"

"ပြီးရော ... မေးမယ်"

"မေး"

ကားရေဆေးနေတာကို ခဏရပ်ထားပြီး ဖိုးဇော်ကို တလေးတနက် မေးမိပါသည် ။

"ဒီလမ်းထဲမှာ ခြံနံပါတ် တစ်ဆယ် မင်းသိလား"

"တစ်ဆယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သိလား"

ဖိုးဇော်က အကြာကြီး စဉ်းစားနေ၏။ နိုင်မိုး စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေမိသည် ။ ဖိုးဇော် သိချင်မှ သိမှာ ။ ကိုယ့်ဟာကို ထွက်ရှာ ကြည့်လိုက်တာက မြန်ဦးမယ်။ သည် ကောင့်မေးမိတာ အပိုပါပဲ။ လျှောက်စပ်စုမှာပင် ပူရဦးမည်။

"သိတယ်"

"ဟင်"

နိုင်မိုး အံ့အားသင့်ကာ ဆတ်ခနဲပင် ဖြစ်ရသည် ။

ဖိုးဇော်က သိတယ် ဆိုပါရောလား။

သူ လုံးဝမထင်။

ဘယ်ဆိုးလို့ လဲဟု သည် တစ်ခါ ဖိုးဇော်ကို ချီးမွမ်းရတော့မလိုလို။

"ပြောပါဦး ... ဘယ်နားမှာ လဲ"

"ဟိုဘက်ထိပ်ဆုံးက ထောင့်ခြံ ... ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ ၊ ခြံကလေးက လှတယ်ဗျ၊ ကဗျာဆန်ဆန်ကလေး"

"ဟုတ်လား"

သူ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးတာကို ဖိုးဇော်က တက်တက်ကြွကြွ ဖြေ၏။

ခုလို သူပိုသိ သူပိုတတ် လုပ်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ သည် တစ်ခါ ဖိုးဇော်အပြီးက မော်ကြွားကြွား။

"ကိုမိုးရာ အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့ ၊ ဖိုးဇော် တော်တာတွေလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ"

"ထားပါတော့ မင်းစကားကို တစ်ဝက် ယုံထားမယ်။ တလွဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ "

ဖိုးဇော်က 'နိုး ... နိုး' ဟု လက်ကာပြ၏။

"လုံးဝမဖြစ်ဘူး"

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အာမခံ၏။

"ခြံတံခါးကို ဆေးအနီရောင် သုတ်ထားတယ်။ ခြံတိုင်ထိပ်မှာ မီးလုံးအပြာရောင်လေး တစ်ဖက်တစ်ခု ရှိတယ်ဗျ"

နိုင်မိုး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သည် လောက်ဆို သိပ်မမှားနိုင်တော့ပါ။

ဖိုးဇော် အပိုင် သိထားတာပဲ။

ချက်ချင်းပဲ သွားလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လျက် ငွေရောင်စက္ကူဘူး တင်ထားသော ခုံဆီ အကြည့်ရောက်၏။

ခုံပေါ်မှာ စောစောက ငွေရောင်ပက်ကင်ဘူး လှလှ မရှိတော့ပါ။ သူ
မျက်ခုံးပင့် သွားမိသည်။ ။

ဟာ ...

မယုံနိုင်စွာနှင့် ဖိုးဇော်ကို ကြည့်မိ၏။

"ဖိုးဇော် ... ဟိုခုံပေါ်က ဘူးရော"

ဖိုးဇော်က မျက်နှာလို မျက်နှာရနှင့် ...

"မတော်တဆ ရေစိုသွားမှာ ပြုတ်ကျသွားမှာ စိုးလို့ အန်တီတင့်ဆီ
သွားပေးလိုက်ပြီ" ဟု တာဝန်ကျေလွန်းသော လေသံနှင့် ဆို၏။

"ဟာ ..."

နိုင်မိုး စိတ်တိုစွာ အော်မိသည်။ ။

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ဖိုးဇော် ... ဖိုးဇော်။

"အန်တီတင့်ကို ပေးလိုက်တယ်လေ"

"သေလိုက်တော့ ... မင်း တော်တော် ရှည်ပါလားကွာ"

နိုင်မိုး ညည်းညူမိ၏။

တားချိန် မရလိုက်ပါ။ သူမှ မသိလိုက်ပဲ။

သွားပြီ ... မေမေ တွေ့သွားလျှင် မေးမြန်းသမျှ ဘုမသိ ဘမသိ ဖြေရှင်း
ရတော့မည်။

"မင်းကွာ ... ရှုပ်လွန်းတယ်"

ဖိုးဇော် မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွား၏။

"စေတနာနဲ့ ရေစိုမှာ စိုးလို့ "

"တော်စမ်းပါကွာ ... ဒီလောက်အဝေးကြီး ... ရေစိုပါ့မလား ငါ့ကို
မေးပါတော့လား"

မမေးမမြန်းပဲ သိပ်ဆရာကြီး လုပ်ချင်သည်။ လုပ်လိုက်လျှင်လည်း
မှားတာက တစ်ဝက် လွဲတာက တစ်ဝက်။ အဆင်မပြေတာက တစ်ဝက်
။

ထပ်ပြီး ဆူငေါက်နေလျှင် သူပဲ မောသည်။

ဖိုးဇော်က သူပြောသမျှ မျက်နှာငယ်နှင့် ငုံ့ခံနေတော့

နိုင်မိုး ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ကားကိုမှီလျက် ရပ်နေ
မိသည်။

"ကိုမိုး ... အန်တီတင့်ဆီက ကျွန်တော် သွားပြန်တောင်း ရမလား။
ရပါတယ်။ မှားပေးမိတာလို့ ပြောလိုက်မယ်"

"တော်ပါတော့ကွာ ... ထပ်ပြီး မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ အေးအေး နေစမ်းပါ။
ငါပဲ သွားယူလိုက်မယ်။ ဘယ်မှာ လဲ ကားသော့"

ဖိုးဇော်က ကားသော့ကို ဟိုစမ်း သည် စမ်း ဟိုရှာသည် ရှာနှင့် နောက်မှ
'ဪ'ဟု ရေရွတ် သတိဝင်ပြီး ကားနောက်ဖုံး သော့ပေါက်မှာ တ
န်းလန်း ချိတ်ထားသော သော့ကို သွားဖြေယူ လာပေး၏။

"ကိုမိုး အပြင်သွားမလို့ လား"

"အေး"

"ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရမလား"

"မလိုပါဘူး ... မင်းအလုပ်က အဝတ်စားလဲပြီး မင်းကို ရှင်းခိုင်း
ထားတဲ့ ဆေးခန်းရှင်းထား ဖိုးဇော်၊ အားလုံး သူနေရာအတိုင်း သူထား

နော်၊ ဘာကိုမှ ဟိုရွှေ၊ ဒီရွှေ၊ မရွှေနဲ့ ကြားလား။"

"ဟုတ်ကဲ့"

မှာ လိုက်လျှင်တော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ နာခံ ခေါင်းညိတ်ပြီးသား။

နိုင်မိုးက အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

မေမေက အန်တီထားနှင့် စကားပြောနေရင်းက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည် ။ မေမေ့အကြည့်မှာ မေးခွန်းတွေပါနေတာ သူသိသည် ။ သို့ပေမဲ့ မေမေက နှုတ်ကတစ်ခွန်းမှ မဟာ။ အန်တီထား ရှိနေတာကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

"မေမေ စောစောက ဖိုးဇော် လာပေးသွားတဲ့ ..."

"ဪ ... အေး ဟိုရှိုးကွေ့(စ်)ပေါ်မှာ သား" ဟု သူ့စကား မဆုံးခင် ချက်ချင်း ဖြေ၏။

နိုင်မိုးလည်း မေမေ့ကို ဘာမှ မေးမနေတော့ဘဲ ရှိုးကွေ့(စ်)ပေါ်က ပက်ကင်ဘူး ငွေရောင်ကို ဆွဲယူလျက် ပြန်ထွက်လာ၏။

ကားထဲမှာ ပက်ကင်ဘူးကို ချထားပြီး လမ်းထိပ်အစွန်ကို မောင်းလာခဲ့၏။

ဖိုးဇော် ပြောတာ မှန်လျှင်တော့ ထိုခြံနံပါတ် တစ်ဆယ်ကို တွေ့ရမှာ မလွဲမသွေပါ။

လမ်းထိပ် ရောက်လာတော့ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ အနီရောင် ဆေးသုတ်ထားသော ခြံဝင်းတံခါးကို လှမ်းမြင်ရ၏။

သူခြံနံပါတ်ကို ရှာမိသည် ။

တွေ့ပါပြီ ကျွန်းကနုတ်နှင့် သေသေချာချာ ရေးထားသော ခြံနံပါတ်

တစ်ဆယ်။

သည် တစ်ခါတော့ ဖိုးဇော်မဆိုး။

သူစိတ်ထဲက အမှတ်ပေးလိုက်၏။

ခြံတံခါးရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဟွန်းတီးတော့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ သိပ်လည်း မငယ်။ အဘိုးကြီးလည်း မဟုတ်။ လူလတ်ပိုင်းလောက်ပါပဲ။ မျက်နှာက ခပ်တည်တည် ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလှပါ။

ခြံဝင်းတံခါး ဖွင့်မပေးတော့ သူ့ကားဝင်လို့ မရ။

နိုင်မိုး ကားထဲက ဆင်းလိုက်၏။

"ဒါ မရွှေချောတို့ အိမ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ပြောသံက ပြတ်ပြီး အေးစက်စက်။

နိုင်မိုးကို ဘယ်လို ထင်သည် မသိ။ လက်ပေါက်ကတ်မည့် မျက်နှာမျိုး ဆက်ဆံရခက်မည့် ရုပ်မျိုး

ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်သူမှ ခုလို မဆက်ဆံဖူးတော့ နိုင်မိုး မျက်နှာ နည်းနည်း ပျက်သည် ။

သည် လူက ဘာသဘောလဲ။

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးတော့ ရှိသင့်သည် ။

သူက တမင် လာပတ်သက်တာလည်း မဟုတ်။

အကူအညီ လာတောင်းတာလည်း မဟုတ်။

ဆက်ဆံရေး ကျဲပါးလွန်းပါလား။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

မေးသံက မာဆတ်ဆတ် စကား အပိုမဆိုချင်ပုံနှင့်။

နိုင်မိုး သက်ပြင်း ရှိုက်မိသည် ။

သည် နေ့ ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

ပြဿဒါးလား။ သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ လာကြုံ
နေရသည် ။

"မရွှေချောနဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

ဟိုလူက နိုင်မိုးကို တစ်ချက် ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ ...

"မှာ မထားဘူး"

"ဗျာ"

နိုင်မိုး အံ့အားသင့်၏။ ထို့ထက်ပို၍ ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိပါသည် ။
မှာ ထားမှ တွေ့ရအောင် မရွှေချောက ဘာမို့လို့ လဲ ခက်ပါလား။ ဘာ
တွေမှန်းမသိ။

"သူ အခု ရှိလား"

လိုရင်းကိုပဲ မေးမိတော့သည် ။

"မရှိဘူး"

ဟိုလူ့စကားဆုံးတာနှင့် သူ့ချာခနဲ လှည့်ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်၏။
မရွှေချော မရှိဘူးဆိုမှ တော့ ပြောစရာစကားလည်း မရှိတော့ပါ။ ပြန်ရုံ
သာရှိသည် ။

သည် ညနေ ခရီးထွက်စရာ ရှိတာမို့ ပြန်လာမှ ပဲ သည် လက်ဆောင်

ကို မရွှေချောထံ ပြန်ပေးတော့မည်။

"ဟေ့လူ ဟေ့လူ"

ကားစက်နှိုးရုံရှိသေး... ဘေးမှာ ရပ်နေသော လူက ခေါ်လိုက်သည်

။

"ဘာလဲဗျ"

သူလည်း အဲဒီလူ၏ အသံအတိုင်း မာဆတ်စွာ ပြန်မေးလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ။ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ အသားလွတ်ကြီး လူကို နှိမ့်ချဆက်ဆံချင်တာ။

"မရွှေချော လာရင် ဘာပြောလိုက်ရမလဲ"

"ဘာမှ မပြောနဲ့ "

"ဘယ်သူ လာသွားတယ်လို့ ပြောရမလဲ"

"ဘာမှ ကို မပြောနဲ့ ဗျာ"

သူ ပိတ်ပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

ကိုယ့်ဘက်က စတင် ရိုင်းပျ မာကျောတာမှ မဟုတ်ပဲ။

ကိုယ်က သူတို့ အိမ်က မရွှေချောကို အောက်ကျ နောက်ကျ လာပိုးပန်း နေတာလည်း မဟုတ်။

မျက်နှာရှူးနှင့် အရှက်မရှိ လိုက်နေတာလည်း မဟုတ်။ လူကို ဘယ်လိုများ ထင်နေသလဲ မသိ။

ကားတံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာတော့ ဧည့်ခန်းမှ မေမေနှင့် အန်တီထားကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ဘုရား သွားကြပြီထင်။

သူ ဧည့်ခန်းထဲ အရောက်မှာ ပဲ ဖုန်းမြည်လာတာမို့ သွားထူးမိ၏။

"ဟယ်လို"

"ကိုမိုးလား"

နိုင်မိုး ပြုံးမိ၏။ အလွတ်ရနေသော အသံကလေးပါ။

သာယာ အေးချမ်းလွန်း၏။

"ခင်လေးပွင့်လား ပြော"

"မေမေရှိလား အဲဒီမှာ "

"မရှိဘူး ... ဘုရားသွားမယ် ပြောတာပဲ"

"ဒီမှာ မေမေဧည့်သည် ရောက်နေလို့ "

"ဟုတ်လား"

နိုင်မိုးက တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

"ကောင်းပြီလေ ... အန်တီထား ဧည့်သည် ကို ကိုယ် လာဧည့်ခံပေး ပါ့မယ်" ဟု ဖြေ၏။

"ဟွန်း ... မဖြစ်နိုင်တာကြီး"

"မသိဘူးလေ ... နောက် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"အင်းပါ မေမေ မရှိလည်း ပြီးတာပဲ"

လေးပွင့်က ဧည့်သည် ကို ဘုရားသွားနေတာ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လို က်ပုံနှင့် ဖုန်းချဖို့ ပြင်သည် ။

"မပြီးသေးဘူး ခဏနေဦး"

"ဟင်"

"ကိုယ် ခရီးသွားမလို့ "

"သိပါတယ် မနက်ဖြန် ပြန်လာမှာ မဟုတ်လား"

"မပြောတတ်သေးဘူး တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အလွန်ဆုံး သုံးရက်ပေါ့
ဘာမှာ မလဲ"

"ဟင့်အင်း ... မှာ စရာ မရှိပါဘူး"

လေးပွင့်က တိုးတိုးကလေး ရယ်ပြီး

"ကိုဖိုးဇော်နဲ့ သွားမှာ လား" ဟု မေးလာသည်။ ။

"ဒါပေါ့ ... သူပဲရှိတာပဲ"

"အဟင်း ..."

"ဘာရယ်တာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

လေးပွင့် ရယ်တော့ သူ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ ။

"ဘာရယ်တာလဲကွာ"

သိချင်စိတ်နှင့် မေးမိ၏။

"ကိုဖိုးဇော်ကို အဖော်ပြုပြီး သွားတာကိုပါ"

"လိုက်မလား"

"ဟင်"

နိုင်မိုး ခေါ်လိုက်တာကို ခင်လေးပွင့်က တအံ့တသြလေး ဖြစ်ရှာ၏။

"လေးပွင့်ပါရင် ပျော်စရာ ကောင်းမှာ "

လေးပွင့်က နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ နိုင်မိုးကလည်း ထိုထက်ပို၍ ပွင့်လင်းလိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေသည် ။

ပြောရခက်တာလား ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေတာလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။ ခင်လေးပွင့်ဟာ သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။ သိပ်သေချာသည် ။

"နောက်တော့ လိုက်ဖြစ်ချင် လိုက်ဖြစ်မှာ ပေါ့"

လေးပွင့်က မိန်းကလေးပီပီ မယုတ်မလွန်လေး ဖြေ၏။

"အိုကေ ... နောက်တစ်ခေါက် မေမေနဲ့ အန်တီထားနဲ့ ကိုယ်တို့ လေးယောက် သွားကြတာပေါ့"

"အင်း"

ခင်လေးပွင့် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

"ကားကို သတိထား မောင်းဦး"

မမေ့မလျော့ မှာ သည် ။

ဒါဟာ အကြင်နာလား ဂရုစိုက်မှုလား၊ မသိမသာ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း နိုင်မှုလား၊ နိုင်မိုးအတွက် စိုးရိမ်စကားလား။

သူက ပုံကြီးချဲ့ပြီး တွေးချင်သလို တွေးနိုင်ပေမဲ့ လေးပွင့်ဘက်က သာမန် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို သတိပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပြန်ရော။

"ဒါပဲနော် ကိုမိုး မေမေ ဧည့်သည် ကို ပြောရဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

နိုင်မိုးက ဖုန်းခွက်ကို အသာချထားပြီး လေကလေး ချွန်လျက် လှေကားရှိရာ လျှောက်လာခိုက်မှာ ပဲ ဖုန်းက နောက်တစ်ကြိမ် မြည်၏။

သူ ပြန်လှည့် လျှောက်ခဲ့မိသည် ။

"ဟယ်လို"

တစ်ဖက်က အသံမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်ကာ နေ၏။

"ဟယ်လို"

ဒုတိယအကြိမ်မှာ စိတ်မရှည်သံတော့ နည်းနည်းပါနေ၏။

"အခု ပြောတာ ဘယ်သူလဲ"

နိုင်မိုးကို တစ်ဖက်က ပြန်မေးလာ၏။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ အသံ။ ချိုလည်း မချို မာလည်း မမာ ပုံမှန်လေးပါပဲ။

"ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်လို့ လဲ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ"

နိုင်မိုးက ပြန်မေးလိုက်၏။

တစ်ဖက်က ခဏတိတ်သွားပြန်သည် ။

"ဟယ်လို"

နိုင်မိုး အသံ ကျယ်သွား၏။

ဘာကြီးလဲဟ ပြောစရာရှိလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ မပြောချင်သလိုလို ပြောချင်သလိုလို။ ဖုန်းလည်း ဆက်သေး။

"ကိုနိုင်မိုး မဟုတ်လား"

မှန်းဆကာ ထင်ကြေးနှင့် မေးလာ၏။

"ဟုတ်တယ် နိုင်မိုးပါပဲ"

သူ မညာလိုပါ။ အချိန်ကုန်သည် ။ မြန်မြန်ပြောပြီးမှ သူ့အလုပ်တွေ
သူ လုပ်နိုင်မည်လေ။

"ထင်တော့ ထင်ပါတယ်"

"ဘာထင်တာလဲ"

"ကိုနိုင်မိုး ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ"

နိုင်မိုးက တိုက်ပဲခင်းဆံပင်ကို တစ်ချက် သပ်လိုက်၏။

ခုထက်ထိ ဘာမှ ကို နားမလည် လောက်အောင်ပါပဲ။

"ရှင် နိုင်မိုးဆိုတာ သေချာအောင် တစ်ခုခုပြောပါ"

"ဘယ်လို"

တစ်ဖက်က ပင့်သက်ရှိက်သံ မျဉ်းမျဉ်းကလေး ထွက်လာ၏။

"ဘာကို ဘယ်လို ပြောရမှာ လဲ"

"ရပါတယ်။ ထားပါတော့၊ အဲဒီမှာ ကိုနိုင်မိုးအပြင် ကားမောင်းတဲ့ အ
ဘိုးကြီးရယ် ... ဟိုတစ်ယောက်ရယ် ..."

"ဘယ်တစ်ယောက်လဲ"

"ကိုနိုင်မိုး အနားမှာ အမြဲရှိတဲ့ တစ်ယောက်"

"ဪ ဖိုးဇော်"

ဖိုးဇော်ကို ဆိုလိုမှန်း သူ သိလိုက်၏။

သည် ကောင်မလေး တော်တော် သိနေပါလား။

"ဒီသုံးယောက်ပဲရှိတာ ... အင်း ... ဧည့်သည် ရောက်နေနိုင်သေးတာပဲ"

တစ်ဖက်က ကောင်မလေး၏ အသံမှာ သူ နိုင်မိုး မဟုတ်ဘဲ တခြား တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်တာ ပေါ်လွင်၏။

ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ စာနာတတ်သော အကြင်နာ ကရုဏာနှင့်။

"ကျွန်တော် နိုင်မိုးပါ" ဟု ယုံကြည်အောင် ပြောမိ၏။ တစ်ဖက် ကောင်မလေးက ချက်ချင်းပဲ ...

"အချောလေးပါ" ဟု ပြန်ပြော၏။

"ဟင်"

သည် တစ်ခါတော့ အံ့ဩမျက်လုံး ပြူးရသူက နိုင်မိုးပါ။

အချောလေးလား ဒါဆို မရွှေချောပေါ့။

သူ့ဆီ ငွေရောင် ပက်ကင်ဘူးလှလှ ပို့ပေးသော ကောင်မလေး။ စောစောကပဲ ခြံနံပါတ် တစ်ဆယ်မှာ သူ သွားရှာခဲ့သေးသည် ။

"ဟို ... ပို့ပေးလိုက်တဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ရလား"

"ရောက်ပါတယ် ဒီမနက်ပဲ"

"အင်း ... ဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီလား"

"ဗျာ"

နိုင်မိုးက အားနာစွာ ပြောခက်သွား၏။

"ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ခုနဲ ပြန်လာပေးတယ်"

အချောလေးက အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

"ပြန်ပေးတယ် ... ဟုတ်လား ... မလိုချင်လို့ လားဟင်"

နူးညံ့သော အသံကလေးနှင့် လှိုက်လှိုက်နှင့်နှင့် အမေးမှာ နိုင်မိုး၏ တင်းမာမှုတွေ တစ်ဝက်မက အရည်ပျော်သွား၏။ အစကတည်းက လူတစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာတတ်သည် ။ အားနာတတ်သည် ။ ကူညီချင်သည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ချင်း မသိကြဘူးလေ ပြီးတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး မရွှေ့ချောကို ကျွန်တော်မှ မသိတာ"

အမှန်တိုင်း ရှင်းပြမိသည် ။

"အချောလေးက သိနေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

နိုင်မိုးက နှုတ်ဆိတ်လျက် နားထောင် ပေးလိုက်၏။

"အချောလေးလို့ ပဲ ခေါ်ပါ"

ကောင်မလေးက သူ့ကို တောင်းဆိုလာ၏။

"ကိုနိုင်မိုးကို အချောလေးက သူငယ်ချင်းလို သဘောထားပြီး ပေးတာပါ။ ဘာသဘောမှ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ တစ်လမ်းတည်း နေကြတာပဲဟာ။ အဲဒီဆိုင်ထဲကို ရောက်သွားတော့ ထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကိုနိုင်မိုးကို သတိရသွားတာနဲ့ "

"ဪ"

အချောလေးက စကားကို အဆုံးသတ်၏။

"ယူလိုက်ပါ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ... အချောလေးကို သူငယ်ချင်းလို ခင်ပါ။ ကိုနိုင်မိုးကို အချောလေး ခင်တယ်"

ဇွတ်အတင်း မငြင်းချင်။

"ဘာပြောဦးမလဲဟင်"

"မရှိပါဘူး"

"ဒါဆို အချောလေး ဖုန်းချတော့မယ်"

"ခဏနေပါဦး"

"ရှင်"

နိုင်မိုး အလောသုံးဆယ် တားမိ၏။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းတဲ့ ။ ရှင်းအောင် ပြောထားရပါမည်။

"တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်လို့ လက်မခံနိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်နေခဲ့ရင် ... ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါရစေ"

"ရပါတယ် ... တန်ဖိုးလည်း မကြီးပါဘူး ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

အချောလေးက ဖုန်းချသွား၏။

နိုင်မိုး အပေါ်မတက်သေးဘဲ ကားရှိရာ လျှောက် လာပြီး ငွေရောင်စက္ကူဘူးကို ယူပြီးမှ တက်လာခဲ့၏။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ ချက်ချင်းပဲ ဖွင့်ဖောက် ကြည့်သည် ။ နိုင်မိုး နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွား၏။

ပုတက်တက် မည်းညိုညို ဆံပင် ကောက်ကောက် ကွေးကွေးနှင့် အရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ်။

သူ ခေါင်းမောပြီး ရယ်မိ၏။

ဘာများ ဖြစ်မလဲဟု သူက တထင့်ထင့် ရှိနေခဲ့တာ။

ခုနစ်နှစ်သား မှတ်လို့ လား မရွှေချောရယ်။

ကိုယ့်ကို သည် အရပ်ကလေး နှစ်ခု လက်ဆောင် ပေးရအောင် ကိုယ်
က ကလေးမှ မဟုတ်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ပူးကပ် ထောင်ထားလိုက်သည် ။

အချောလေးဆိုတာ ဘယ်လိုလေးလဲဟု သူ ရုတ်တရက် သိချင်လာမိ
သည် ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဆန္ဒ ချက်ချင်း မပြည့်နိုင်တော့ပါ။ သူက ဖိုးဇော်နှင့်
ခရီးတိုကလေး ခဏသွားရဦးမှာ ။

"အဲဒီဆိုင်ကလေးထဲကို ရောက်သွားတော့ ထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ်
လေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကိုနိုင်မိုးကို သတိရသွားတာနဲ့ "

အချောလေး စကားကို ပြန်တွေးမိသည် ။

ကိုယ့်ကို သတိရသွားလို့ တဲ့ လား။

ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက သိနေခဲ့တာလဲ။

ကိုယ်က ဘာလို့ မသိခဲ့တာပါလိမ့်။ ကိုယ့်ဘက်က သတိပြုမိအောင်
ဘာလို့ မလုပ်တာလဲ။

"ကိုမိုး"

"လာ"

အခန်း အပြင်ကနေ ဖိုးဇော် လာခေါ်၏။

"အန်တီတင့် ပြန်ရောက်နေပြီ။ ကိုမိုးကို ခေါ်နေတယ်။
ခဏဆင်းခဲ့ပါတဲ့ "

နိုင်မိုးက အခန်းအပြင် ထွက်လာ၏။

"အဲဒါ မင်းစတဲ့ ပြဿနာပဲ ဖြစ်မယ်"

"ဗျာ ..."

"မင်း ရှည်ပြီး မေမေ့ဆီကို စက္ကူဘူး သွားပေးတော့ အခု ငါ့ကို မေး
တော့မှာ ပေါ့"

ဖိုးဇော်က ပေကတ်ကတ် ရပ်နေ၏။

"လာမယ်လို့ ပြောလိုက် ... ပြီးရင် မင်းအလုပ် မင်းဆက်လုပ် ...
ကြားလား"

ဖိုးဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည် ။

နိုင်မိုးက မေမေ့အခန်းဘက် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မေမေက သူ့ကို
စောင့်နေ၏။

"သား ... ထိုင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သားကြိုက်တတ်တဲ့ ကျောက်ကျော ဝယ်လာတယ်။ ပီစီ ယူလာလိမ့်
မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

နိုင်မိုး အသက်ရှူ နည်းနည်း ကျပ်မိသည် ။

မေမေ မေးလာလျှင် သူ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ။

ကြိုတင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ဝိစိက ကျောက်ကျောနှင့် အအေးနှစ်ခွက် ယူလာပေးပြီး ပြန်ဆင်းသွား၏။

"စား ... သား ... မေမေကလည်း မအားတော့ အိမ်မှာ လုပ်မကျွေးနိုင်ဘူး"

"ရပါတယ် မေမေရယ် ... သား ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စားတတ်ပါတယ် ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး အကျင့်ရနေပါပြီ"

နိုင်မိုးစကားကို မေမေက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

မေမေက ဆိုင်ထွက် နိုင်မိုးက ကျောင်းတက် အဆင်ပြေသလို စားလိုက်ပြီး နေလာခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

"မေမေ မေးစရာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သိထားခဲ့ပေမဲ့ ဒုတ်ခနဲ ရင်ထဲမြည်သေး၏။

"သမီး ခင်လေးပွင့်ကို သား ပြောပြီးပြီလား"

"ဗျာ"

သူ ထင်ထားတာနှင့် ကွာနေတော့ ချက်ချင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

"သားဘက်က လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပြီးသားလားလို့"

နိုင်မိုး ခေါင်းခါပြမိသည်။ ။

"သား မပြောရသေးဘူး မေမေ"

ကျောက်ကျောစားရင်း ပြောမိ၏။ အုန်းနို့ ကျောက်ကျောကို နိုင်မိုး

က အရမ်းကြိုက်သည်။ ။

"မရွှေချောနဲ့ သား ဘယ်လို အနေအထားလဲ"

သည် တစ်ခါတော့ နိုင်မိုး မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

မေမေ့ မေးခွန်းနှစ်ခုက အဆက်စပ် မရှိသလို ထင်ရပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်
များစွာ ပါဝင်နေ၏။

"မရွှေချောနဲ့ သားနဲ့ ဘယ်လို အနေအထားမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သိရုံ
လောက်ပါ မေမေ"

သည် မေးခွန်းကို တစ်နာရီလောက် စောပြီး မေမေ မေးခဲ့ပါလျှင်
သားနဲ့ မသိပါဘူး မေမေဟု ဖြေရမှာ ပါ။

ခုနလေးတင် သိသွားကြတာ။

"မရွှေချောက သားဆီ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ တကူးတက ပို့ပေး
တယ်ဆိုတော့"

နိုင်မိုး ဖိုးဇော်ကို အသံတိတ် ဆဲမိ၏။

ဖိုးဇော် မလုပ်လျှင် မေမေ သိမှာ မဟုတ်။

"မရွှေချော မေမေ ထိပ်ထားက တော်တော် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြီး
တော်တော် သီးသီးခြားခြား နေတတ်တာလေ"

မေမေကမှ သူ့ထက် သိနေပါရောလား။

"မေမေရယ် ... လေးပွင့်မေမေ အန်တီထားရယ် မရွှေချောမေမေ ထိ
ပ်ထားစံရယ် ပြီးတော့ ဒေါ်စံပယ်ဖြူရယ် အတန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေပဲ"

"ဗျာ ... ဟုတ်လား"

သူ မထင်မှတ်တာတွေ ကြားရ၏။

တကယ့်ကို သူက ဘာမှ မသိခဲ့ပါ။

အချောလေးကတော့ ဒါတွေ သိလျှင် သိနေမှာ ။

"မေမေ ကြားတာတော့ မရွှေချောကို စံပယ်သားနဲ့ မြန်းထားတယ်
လို့ "

နိုင်မိုးက အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နေ၏။

မေမေက သူ့ကို အကဲခတ် စူးစမ်းသည် ။

သူက ဘယ်လိုမှ မနေပါ။

ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ။

အချောလေးနှင့် သူ ဘာမှ မဆိုင်။

"လူကြီးချင်း ပြောထားတာလား မသိပါဘူး"

မေမေကတော့ သူ မတုန်လှုပ်ပါ။

မျက်နှာ အမူအရာလည်း မပျက်။

မေမေက သူ့ကို အပြုံးနုနုနှင့်။

"သားနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ" ဟု ဆို၏။

ဟုတ်စရာလည်း မရှိပါဘူး မေမေ။

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် သူ့ဘဝနဲ့ သူ။

သားမှာ လည်း မေမေ လိုလား ကြည်ဖြူတဲ့ ၊ လေးပွင့် ရှိပြီးသား ဖြစ်
သလို သူ့မှာ လည်း သူ့မေမေ လိုလားတဲ့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး အ
ဖော်ရှိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

သားတို့ ချင်း နီးစပ်ပတ်သက်မှာ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါ။

သူ့အလိုလို ခြားထားပြီးသားပါ။

ဖုန်းသံမြည်လာတော့ မေမေက ကောက်ကိုင်၏။

ပြီးတော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ရှေ့ ... သားရဲ့ ဖုန်း"ဟု ဆိုပါသည်။

မေမေ့အကြည့်က တစ်မျိုးမို့ မရွှေ့ချောများ ဖြစ်မလားဟု သူ ထင်ခနဲ
ဖြစ်၏။

"ဟယ်လို"

"ကိုနိုင်မိုးလား ... အချောလေးပါ"

"အင်း"

သူ ထင်လိုက်မိတာ ထင်းခနဲ မှန်သည်။

"ပြော"

"ဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီလား"

"အင်း"

မေမေ ရှိနေတာမို့ သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည်။ ဇောချွေးပြန်ချင်သည်။
ခုနလေးတင် အချောလေး အကြောင်း ပြောနေကြသေးတာ မဟုတ်
လား။

"သဘောကျလားဟင်"

"မဆိုးပါဘူး"

"မြင်လိုက်တော့ ကိုနိုင်မိုး ရယ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ မညာနဲ့ "

တော်လှချည်လား။

ကိုယ့်စိတ်ကို ရာနှုန်းပြည့် မှန်းဆနိုင်သည် ပဲ။

"မညာပါဘူး ... ဟုတ်ပါတယ်"

မေမေက ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ထလျှောက်သွား၏။

သူ့အပေါ် အမြဲ နားလည် ပေးနိုင်သည် ။

စိတ်ထဲက မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်မိရင်း မေမေ မကြိုက်တာ မလုပ်ဖို့ တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်မိ၏။

"ကိုနိုင်မိုး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အချောလေး ညစာကျွေးမယ်ဆို လက်ခံမှာ လား"

"အာ ... ဆောရီး ... ကျွန်တော် ဒီညနေ ခရီးသွားရမှာ "

"ဟုတ်လား"

မရွှေချောက ခဏလေး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပြီးမှ ...

"ဒါဆို ပြန်ရောက် လာရင်ရော"

သူ ဘယ်လို ငြင်းရမှန်း မသိပါ။

သို့ပေမဲ့ ငြင်းကို ငြင်းရမှာ ပါ။ လက်ခံလို့ မဖြစ်။

"ကော်ဖီက အချောလေး တိုက်မှာ ပါ။ ကိုနိုင်မိုးနဲ့ စကားပြောရင်း ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ရအောင်"

"အင်း ... ကျွန်တော်က မအားဘူး။ အချောလေးကို အားနာပါတယ်။ နောက်တော့ ကြုံရင်ပေါ့လေ အားတဲ့ အခါပေါ့။ ကျွန်တော်ကပဲ တိုက်ပျံ့

မယ်"

သူ အကန့်အသတ်မဲ့စွာ အချိန်ဆွဲလိုက်တော့ အချောလေးဘက်က ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါ။

မေမေ့ဆီက အချောလေး အကြောင်းတွေ မသိခင်ကဆို သူ ခုလို ငြင်းရက်မှာ မဟုတ်။ တွေဝေနေမိဦးမှာ ။

ခုတော့ ရှုပ်ထွေးမှုကို သူ မလိုလားတော့ပါ။

"ဟယ်လို"

အချောလေး ငြိမ်နေတော့ သူ အသံပြုလိုက်၏။

"ကောင်းပါပြီ၊ ကိုနိုင်မိုး ဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ လက်ခံရမှာ ပေါ့။ အချောလေး စောင့်နေပါ့မယ်"

ဟာ ... တကူးတကကြီး စောင့်မနေပါနဲ့ ကျွန်တော်က ကြုံရင်၊ မတော်တဆ ဆုံခဲ့ရင် ပြောတာပါ။

"ဪ ..."

နိုင်မိုးက သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

အချောလေးကို အားနာမိ၏။

"အင်း ... အင်း"

အချောလေးက ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းချသွား၏။

ကိုယ်တို့ က စည်းတစ်ဖက်စီမှာ ရှိနေကြသူတွေပါ။ ခုလိုပဲ ပိုကောင်းပါတယ်ကွာ။

ရှိပါစေတော့။

အချောလေးကို မြင်ဖူးချင်စိတ်ပင် သူ့မှာ မရှိတော့။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး စားပွဲပေါ်က အရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ်ဆီ
အကြည့်တစ်ချက် ရောက်၏။

သည် အဖြစ်အပျက် ကလေးတွေကို လုံးလုံးလျားလျား မေ့ပစ်လိုက်
ဖို့ ရာ စားပွဲပေါ်က အရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ်က ခွင့်မပြု။

စားပွဲပေါ် ကြည့်မိတာနှင့် အချောလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိမလား
မသိပါ။

နိုင်မိုး ခေါင်းယမ်းပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

ခဏ ခဏ သက်ပြင်းချနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကို အလိုမကျမိ
ပါလိမ့်။

ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ သူ့ဆန္ဒတစ်ခုကို သူ ထိန်းချုပ်လိုက်တာ ကြော
င့်လည်း ဖြစ်မည်။

အချောလေးကို သူက မြင်ဖူးချင်သည် မဟုတ်လား။
